

Čís. 13913.

Ani povolení, ani výkon exekuce po prohlášení úpadku na jmění dlužníka není zmatečné. Nápravu lze zjednatí buď rekusem proti povolení exekuce nebo návrhem na zrušení exekuce již provedené podle § 39 čís. 2 ex. ř., po případě i z úřadu postupem podle druhého odstavce § 39 ex. ř.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R I 1177/34.)

Soud první stolice zamítl návrh vymáhající věřitelky (Úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy), by bylo pokračováno v exekučním řízení. Rekursní soud vyhověl návrhu a uložil soudu první stolice, by v exekučním řízení pokračoval.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty dlužníka.

Důvody:

Usnesením okresního soudu ze dne 24. dubna 1932 byla povolena vymáhající věřitelce k vydobytí její vykonatelné pohledávky 319 Kč s přísl. exekuce zabavením a prodejem svršků všeho druhu. Toto usnesení vešlo v moc práva. Zabavení bylo podle tohoto usnesení provedeno dne 27. dubna 1932 o 15. hodině. Usnesením krajského soudu v K. z téhož dne 27. dubna 1932 byl na jmění povinného prohlášen konkurs (§§ 1, 72 konk. ř.), jehož právní účinky nastaly podle § 2 konk. ř. počátkem dne, kterého byla vyhláška vyvěšena na desce konkursního soudu, tudíž dne 27. dubna 1932 od 12. hodiny noční. Podle § 11 konk. ř. nemůže po prohlášení úpadku pro pohledávku za úpadcem býti nabyto soudcovského práva zástavního. Než ani konkursní, ani exekuční řád neoznačuje povolení exekuce a její výkon po prohlášení úpadku za zmatečné. Exekuční řád poskytuje v takovém případě možnost nápravy buď rekusem proti povolení exekuce nebo návrhem na zrušení exekuce již provedené podle § 39 čís. 2 ex. ř. (rozhodnutí čís. 6801 sb. n. s.), po případě i z úřadu postupem podle odstavce druhého § 39 ex. ř. V souzeném případě k ničemu takovému podle spisů dosud nedošlo. V souzeném případě nebyla pravoplatně povolená a provedená exekuce dosud zrušena, takže rekursní soud nepochybil, vyhověv rekursu vymáhající věřitelky.

Čís. 13914.

Povoliti exekuci na základě výpisu ze seznamu přihlášek ve vyrovnacím řízení (§ 63 vyr. řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.) jest příslušný soud uvedený v § 4 čís. 6 ex. ř.

Byl-li návrh na povolení exekuce podán u nepřislušného soudu, má dovolaný soud (po případě rekursní soud) postoupiti věc příslušnému soudu, je-li z exekučního návrhu zřejmý. Má-li podle konečného rozhodnutí odkazovací usnesení býti vydáno, nezůstávají exekuční úkony vykonané již nepřislušným soudem v platnosti.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R I 1180/34.)

K návrhu vymáhajícího věřitele povolil krajský soud obchodní v Praze, jenž byl vyrovnacím soudem, exekuci podle § 63 vyr. řádu. Rekursní soud zrušil napadené usnesení s tím, že se zrušují veškeré na základě tohoto usnesení provedené exekuční úkony. **Důvody:** K povolení navrhované exekuce ve smyslu § 63 vyr. ř. není příslušný krajský soud obchodní v Praze, nýbrž soud exekuční, t. j. soud, který exekuci vykonává (§ 4 čís. 6 ex. ř., čl. VII. čís. 1 zák. 130/1930 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud změnil usnesení obou nižších soudů tak, že vyslovil nepřislušnost krajského soudu obchodního v Praze a přikázal věc exekučnímu soudu v Praze.

Důvody:

Napadené usnesení sice správně odůvodnilo nepřislušnost krajského soudu obchodního v Praze poukazem k ustanovení § 4 čís. 6 ex. ř. (§ 18 čís. 4 ex. ř.), ježto v exekučním řízení jde podle § 51 ex. ř. o soudy výlučné. Dovolací rekurent se mylí, máje za to, že jest krajský soud obchodní v Praze příslušný, z důvodu § 4 čís. 4 ex. ř., ano se toto ustanovení týká exekučního titulu § 1 čís. 7 ex. ř., to jest usnesení v řízení konkursním a úředních výpisů z likvidačního zápisu za řízení konkursního, kdežto v souzeném případě jest exekučním titulem výpis ze seznamu přihlášek ve vyrovnacím řízení, jenž byl zaveden teprve § 63 vyr. ř. čís. 64/31 sb. z. a n., avšak do § 4 čís. 4 ex. ř. pojat nebyl a nelze ho ani obdobně použít, ježto z § 4 čís. 6 ex. ř. jasně plyne, který soud jest příslušný pro povolení exekuce na základě výpisu ze seznamu přihlášek ve vyrovnacím řízení. Bezpodstatným proto jest, odvolal-li se rekursní soud i na článek VII. čís. 1 zákona čís. 130/1930 sb. z. a n., platící jen pro Slovensko. Důvodnou jest však výtku, že rekursní soud nepostoupil věc podle § 44 j. n. příslušnému okresnímu soudu exekučnímu v Praze, ano z exekučního návrhu jest zřejmo, že jde o exekuci na movité věci v obvodě tohoto soudu. Jinak stačí poukázati na rozhodnutí čís. 258 sb. n. s. a obdobná rozhodnutí čís. 10.103 a 10.160 sb. n. s. Nelze však přisvědčiti názoru dovolacích rekurentů, že vykonané již exekuční úkony zůstávají v platnosti. Neboť podle § 44 odstavec třetí j. n. může soud, jenž vyřkl svou nepřislušnost, učiniti všechna opatření, jichž třeba k zajištění stran, aneb účelu řízení jen tehdy, nevydal-li usnesení odkazovací. Podle konečného rozhodnutí mělo však odkazovací usnesení býti vydáno a není proto předpokladu § 44 odstavec třetí j. n. Poukazuje-li dovolací rekurent k dotvrzení opačného názoru na rozhodnutí čís. 1522 úřední sbírky bývalého vídeňského nejvyššího soudního dvoru, přehlíží, že tam šlo o pravoplatné povolení exekuce nepřislušným soudem a na základě toho provedený zájem a teprve pak byla věc podle § 44 j. n. postoupena příslušnému soudu.

Čís. 13915.

Není-li z přihlášky simultanní pohledávky nade vší pochybnost zřejmé, že věřitel žádá úplné zaplacení z dílčí podstaty, o kterou jde, jest mu pohledávku přikázati jen poměrně.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R I 1231/34.)